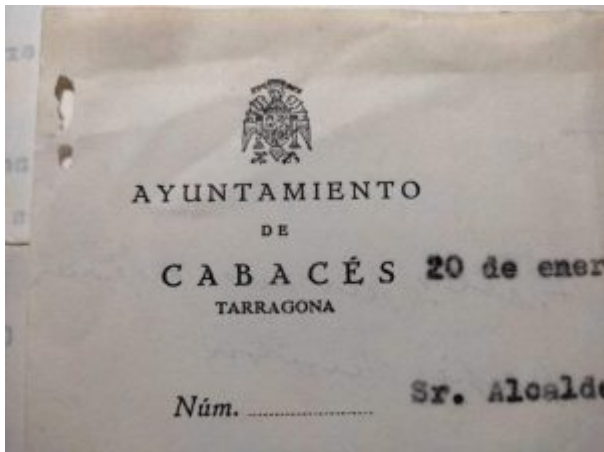

Franquisme persistent a la toponímia: Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp

written by Cabassers.org | 28/09/2024

Memòria i toponímia

La repressió del franquisme contra la llengua i la cultura catalanes encara té efectes sobre la toponímia oficial del país. S'hi amaga de manera subtil, en topònims de municipis que encara són oficials amb la grafia prenortativa, arcaica, que el franquisme va imposar als noms de lloc catalans. Com si Vich, Serchs, Montblanch o Figueras encara fossin la denominació oficial de Vic, Cercs, Montblanc o Figueres. I això passa a **Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp**, que en correcta ortografia catalana s'escriuen Cabassers, Campmany, Lledó d'Empordà i Rialb.

La Ley 20/2022, de 19 de octubre, de Memoria Democrática, fa retirar la simbologia franquista, i això inclou els topònims de la dictadura. Vegem la història d'aquests quatre noms de lloc que encara són al [Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya](#) amb les grafies prenortatives que els imposà el franquisme.

El context històric

L'Instituto Geográfico y Estadístico va fixar les formes gràfiques dels noms oficials dels municipis d'Espanya a mitjans del segle XIX, i es van recopilar en un nomenclàtor de cinc volums, publicats entre 1863 i 1871 ([NOMENCLÁTOR, 1863-1871](#)) en base a un [Real Decreto](#) de 1858 amb instruccions per a la publicació d'un [Nomenclátor de los pueblos de España](#) que apareixeria el 1858. Els topònims en llengua catalana es van fixar gràficament segons la normativa ortogràfica de la llengua castellana, ja que el català fou un idioma sense normativa, per les circumstàncies polítiques dels territoris on es parla, fins el 1913. Aquell any l'Institut d'Estudis Catalans va publicar les relges ortogràfiques de la llengua catalana ([IEC, 1913](#)).

Quan va ser legalment possible, amb la primera restauració de la Generalitat, el Govern va encarregar a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans que revisés l'ortografia dels noms dels municipis de Catalunya i que restablís la forma catalana dels noms castellanitzats. Aquest encàrrec es va fer el 20 d'abril de 1931, només sis dies després de la proclamació de la Segona República Espanyola ([BOGC 1933: 990](#)).

El fruit del treball científic de l'Institut d'Estudis Catalans va ser publicat per la Generalitat en un opuscle dos anys després d'haver fet l'encàrrec ([GENERALITAT, 1933](#)). En aquell mateix any de 1933, un Decret de la Conselleria de Governació oficialitzava les formes toponímiques fixades per l'Institut d'Estudis Catalans. Per a fer-ho el Decret indicava el nom que havia estat oficial fins aquella data en una primera columna, titulada "Nom oficial segons l'Institut Geogràfic i Estadístic", i el que passava a ser l'oficial a partir de la publicació del Decret en una segona columna, titulada "Nom que adopta la Generalitat" ([BOGC, 1933](#)).

Per tant, els topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp van ser oficialitzats com Cabassers, Campmany, Lledó i Rialb de Noguera ([BOGC, 1933: 991-993](#)).

Avançada ja la guerra civil, provocada pel cop de l'exèrcit sublevat en armes contra el govern legítim de la República, el govern franquista va promulgar una llei el 5 d'abril de 1938 que establí al primer article que "la Administración del Estado, la provincial y la municipal en las provincias de Lérida, Tarragona, Barcelona y Gerona se regirán por las normas generales aplicables a las demás provincias". Un segon article disposava que "sin perjuicio de la liquidación del régimen establecido por el Estatuto de Cataluña, se consideran revertidos al estado la competencia de legislación y ejecución que le corresponde en los territorios de derecho común y los servicios que fueron cedidos a la región catalana en virtud de la Ley de quince de septiembre de mil novecientos treinta y dos" ([BOE, 1938: 6674](#)). És a dir, es van abolir la legislació i la legalitat republicanes a Catalunya, i a mesura que l'exèrcit rebel anava ocupant els municipis catalans, s'imposava novament com a nom oficial a les poblacions les formes anteriors a l'oficialització que va fer la Generalitat el 1933; és a dir, les que havia usat l'Instituto Geográfico y Estadístico entre 1863 i 1933.

En paraules del professor Xavier Rull, "Les autoritats franquistes van dur a terme una política de persecució del català; i una de les accions d'aquesta persecució consistia a desconstruir l'obra normalitzadora de la Mancomunitat i de la Generalitat republicana. Per això el franquisme va recuperar les grafies antigues [...]: era una manera de desprestigiar l'obra de Pompeu Fabra, i per tant de fer visible als catalanoparlants que el català era una parla sense normes ortogràfiques clares" ([RULL, 2021: 136-137](#)).

Jesús Burgueño explica la imposició franquista de formes prenormatives als topònims i l'efecte que va produir: "És obvi que durant el franquisme les propostes toponímiques de l'IEC van ser arraconades i es van restablir les formes oficials «clàssiques». Però, després de l'impuls que havia experimentat el català durant els anys de la Generalitat, res no podia

tornar a ser el mateix. Es produeix aleshores, progressivament, un profund canvi de percepció: els topònims oficials de l'Estat (Bañolas, Tarrasa, Vich...) vandeixar de ser entesos com a formes catalanes arcaiques per passar a ser identificats, directament, com a formes castellanes que no pertanyien al català. Perquè, malgrat totes les dissorts, el català disposava d'una norma i unes alternatives toponímiques en general acceptades i consolidades. Es produí, doncs, una mena de paradoxa perversa, una més de les generades per la dictadura. Si s'hagués conservat l'autogovern, possiblement les formes arcaiques simplement haurien estat substituïdes i oblidades, sense més ni més, sense cap rancúnia ni connotació negativa. En canvi, la seva imposició a finals del franquisme feia que esdevinguessin símbol de l'opressió política i cultural." ([BURGUEÑO, 2020: 165](#)).

August Rafanell també descriu aquesta forma de repressió del franquisme: "Així que els partidaris de Franco prenen el país, els indicadors públics en català es fan miques a cop de martell i a la vista de tothom. N'hi haurà uns quants que sobreviuran, inaccesibles a la piqueta, convertits d'aquesta forma en veraders palimpsestos, o sigui en restes textuais d'un naufragi. Els noms de les coses més sentides per la gent van experimentar una revocació total. No solament es van pulveritzar les plaques relacionades amb el règim derrotat. Durant un cert temps (poc, tot sigui dit), a la plaça de Catalunya de Barcelona –centre neuràlgic de la ciutat moderna– se li donarà el títol de «plaza del Ejército español». De molta més durada serà la conversió de la «Biblioteca de Catalunya» en «Biblioteca Central». Però va tenir encara un calat més fondo el rebateig dels topònims. Així, *Girona* i *Lleida*, escrits tal com s'havien dit sempre en català, passen a ser pures suposicions orals, subordinades als noms oficials de *Gerona* i *Lérida*. A les ciutats mitjanes també se'ls va obligar a alterar la seva principal matrícula identificativa: *Vilanova i la Geltrú* a partir d'ara serà *Villanueva y Geltrú*; *Terrassa*, *Tarrasa*; *Sant Sadurní*

d'Anoia, San Sadurní de Noya; Sant Boi de Llobregat, San Baudilio de Llobregat, etc. Inclús molts poblets, encara plenament monolingües en català, s'hauran de plegar davant del correctiu: *Sant Fost de Campsentelles* passarà a ser *San Fausto de Campcentellas*; *Sant Fruitós de Bages, San Fructuoso de Bages*; *Sant Quirze de Besora, San Quirico de Besora*; *Sant Esteve de Llémena, San Esteban de Llémana*; *Joanetes, Juanetas, Sant Climent Sescebes, San Clemente Sasebas, etc. etc.* No acabariem. Es tractava de fer veure a tothom que la normativització promoguda pel catalanisme institucional d'avantguerra no havia existit. O, en tot cas, que ja li havia passat l'hora. Per això, a part de castellanitzar-los, a la major part dels noms de lloc se'ls va reposar la forma antiga, pre-normativa. La manera de designar la ciutat de Vic esdevé tot un paradigma. Fins al tardofranquisme, la forma *Vic*, pròpia del català normalitzat i indistinta fonèticament de l'arcaïtzant *Vich*, serà proscriu i sancionada. Encara a finals de la dècada dels seixanta, una simple hac podia comportar algun maldecap a qui s'atrevisís a prescindir-ne" ([RAFANELL, 2009](#)).

Ja Josep Benet, a l'edició anònima que feu el 1973 a París de *Catalunya sota el règim franquista*, hi inclogué un capítol, el 44, titulat "Descatalanització de la toponímia de Catalunya". Hi deia: "Tal com ja s'havia esdevingut a Euscadi, en ésser ocupat per les tropes del general Franco, també a Catalunya en ésser ocupada per les mateixes tropes començà un intent de descatalanització de la toponímia del país. Confeccionar una relació exhaustiva d'aquest intent resultaria excessiu, tenint en compte els límits d'aquesta obra. Per això, ens limitem a aportar només algunes proves d'aquesta actuació dels vencedors de la guerra d'Espanya. Foren nombroses les poblacions de Catalunya que veieren modificades totalment o parcialment llurs denominacions" ([Benet, 1973:382](#)).

En el cas de l'Ajuntament de Cabassers, un dels més

reaccionaris i obcecats a voler conservar la forma toponímica imposada pel franquisme (Cabacés) com si fos oficial, els llibres d'actes de l'ajuntament republicà demostren que el 1934 s'acceptà sense cap reticència la forma normativitzada per l'IEC del topònim, Cabassers. Així es pot veure que a l'acta del Ple del 29 d'abril de 1934 ja s'usà la forma normativa, Cabassers (Llibre d'actes de 30/04/1933 a 15/09/1935, [fol. 22v](#)). Al cap de cinc mesos de la seva oficialització pel BOGC de 14/11/1933 l'Ajuntament ja feia anar la forma Cabassers amb tota normalitat. I no seria proscripida fins a l'ocupació franquista del municipi, el gener de 1939. A partir d'aquella data l'ajuntament feixista recuperà immediatament la forma castellana, Cabacés. Aquest exemple il·lustra els efectes de la repressió del franquisme sobre la toponímia catalana, a la vegada que mostra un cas estrany (idèntic als casos de Capmany, Lladó i Rialp) de pervivència d'aquesta imposició disfressada de tradició pel caciquisme local, que encara és considerada la forma oficial del topònim tot i que la legislació, tant lingüística com de memòria democràtica, obliga a fer-la desaparèixer de l'àmbit oficial.

No falten els qui pretenen justificar que les formes prenormatives dels topònims catalans no són franquistes, i efectivament tenen raó: les grafies usades abans de 1933 com a oficials no eren franquistes, com és obvi. El que les converteix en imposicions del franquisme és la data d'ús oficial, a partir de 1939. Reprenent l'exemple de Vich, aquesta forma, des del punt de vista actual, és simplement arcaica en usos anteriors a 1933. Però el 1933, per l'oficialització de les formes normativitzades dels topònims catalans, es fixa com Vic ([BOGC, 1933: 995](#)). A partir de 1939 la dictadura imposa la forma Vich, i des d'aquella data Vich és un topònim franquista, en ser la grafia arcaica imposada pel règim, en substitució de la legalitzada el 1933, com a part de la repressió contra la llengua i la cultura catalanes.

La continuïtat de la il·legitimitat franquista en democràcia

Amb la segona restauració de la Generalitat es va promulgar la Llei 12/1982, de 8 d'octubre, per la que es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya. L'exposició de motius de la llei emfatitzava la intenció de reparar els efectes que la repressió franquista va tenir sobre la toponímia catalana. "La Generalitat de Catalunya, el 20 d'abril de 1931, encomanà per decret a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans la revisió del nom dels municipis catalans quant a l'ortografia, i el restabliment de la forma catalana dels que havien estat castellanitzats. El 1939 els noms d'aquesta llista foren novament sotmesos a deformacions ortogràfiques i a adaptacions al castellà, i el nom de municipis que han resultat d'agregacions o de segregacions de nuclis de població del 1939 ençà presenta sovint formes arbitràries, allunyades de la tradició catalana. Es fa necessari, doncs, de promulgar una norma que ens permeti, tot respectant l'autonomia municipal en aquesta matèria, l'aplicació efectiva d'una toponímia correcta als municipis de Catalunya" ([DOGC, 1982: 2382](#)). La disposició transitòria d'aquesta mateixa llei establia que "mentre no en serà aprovat definitivament el canvi, els municipis conservaran el nom actual, per bé que en la seva expressió catalana". La disposició addicional d'aquella Llei 12/1982 establia que es publicaria anualment la llista de noms oficials dels municipis de Catalunya, cosa que es va complir el 1983, per la Resolució de 4 de febrer de 1983, per la que es fa pública la llista dels noms oficials dels municipis de Catalunya ([DOGC, 1983: 352-356](#)). Allí hi apareixien com a oficials les formes Cabassers, Campmany i Rialb per als municipis que fins llavors havien tingut les grafies franquistes de Cabacés, Capmany i Rialp. Amb tot, Lladó continuava apareixent a la llista amb la grafia d'imposició franquista i no amb la legalitzada el 1933.

Per la disposició transitòria d'aquella Llei 12/1982 sobre

l'aprovació definitiva dels canvis pels ajuntaments afectats, aquesta oficialització va tenir una naturalesa provisional. Aquells ajuntaments, en lloc d'aprovar els canvis i recuperar les formes oficialitzades el 1933, van aprovar resolucions reclamant justament el contrari: que els topònims franquistes continuessin essent oficials. Els expedients administratius que van generar aquelles reclamacions es conserven a l'arxiu del Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, i es poden [consultar](#) en línia, ja que n'hem obtingut còpies per la Llei 12/2013.

A les llistes de noms oficials dels municipis de Catalunya publicades posteriorment, aquests topònims hi van anar apareixent un altre cop amb les formes imposades pel franquisme, a conseqüència de les gestions que van dur a terme els consistoris davant de la Generalitat, que va cedir a la seva pressió. Així doncs, Cabacés va tornar a constar com a forma oficial del topònim el 1989 ([DOGC, 1989: 536](#)), Capmany el 1984 ([DOGC, 1984: 948](#)) i Rialp el 1985 ([DOGC, 1985: 1581](#)). La continuïtat de la il·legitimitat franquista és ininterrompuda, ja que aquells ajuntaments (inclòs el de Lladó, que va evitar fins i tot l'oficialització provisional del topònim correcte el 1983) no van adoptar mai cap resolució restaurant les formes oficials de la legalitat republicana de 1933, sinó que van fer precisament el contrari: reclamar amb insistència a la Generalitat que els topònims franquistes no deixessin de ser oficials.

Els fonaments de Dret per a la retirada dels topònims franquistes

L'article 3.6 de la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de Memòria Democràtica, considera víctimes del franquisme la comunitat, la llengua i la cultura catalanes. L'article 4.4 reconeix la política de persecució i repressió contra la llengua i cultura catalanes perpetrada pel règim dictatorial franquista durant el període de la guerra i durant les dècades posteriors de dictadura. L'article 30 atorga el dret al reconeixement i a la

reparació integral per part de l'Estat a les víctimes de la guerra i la dictadura definides a la Llei. El mateix article també disposa que l'Administració General de l'Estat desenvoluparà un conjunt de mesures de restitució, rehabilitació i satisfacció per al restabliment dels drets de les víctimes en les seves dimensions individual i col·lectiva. L'article 35.2 considera elements contraris a la memòria democràtica les referències de la dictadura realitzades en topònims. Els topònims deturpats pel franquisme per motius polítics no són res més que l'efecte de la repressió d'aquella dictadura contra la llengua i la cultura catalanes, reconegudes a l'art. 4.4 de la Llei 20/2022, i per tant s'hi refereixen.

Hom podria al·legar que aquests topònims no mencionen explícitament el dictador (com Alberche del Caudillo, Llanos del Caudillo, Villafranco del Guadiana o Villafranco del Guadalhorce) o a dirigents del règim (com Alcocero de Mola, Quintanilla de Onésimo o San Leonardo de Yagüe). Cal matisar que mentre que les mencions al dictador i a altres dirigents de la dictadura tenien o a intenció d'exaltar les seves figures, la imposició de grafies arcaiques als topònims catalans no cercava cap altra finalitat que la humiliació i la degradació de la llengua i la cultura catalanes. En relació amb aquest objectiu, l'article 15 de la Constitució espanyola garanteix el dret a la integritat moral i prohibeix el tracte degradant. Que encara es mantinguin com a oficials topònims amb formes deturpades imposades per a dictadura implica la vulneració d'aquest dret protegit per la Constitució, així com la pervivència dels efectes humiliants i degradants de la repressió franquista, que se segueixen produint en els casos dels topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp, ja que conserven la forma oficial que els va imposar el franquisme com a part del seu programa repressiu.

La IX Conferència de les Nacions Unides sobre la normalització dels noms geogràfics (2007), a la Resolució IX/4, considera

que els topònims formen part del patrimoni cultural immaterial de la humanitat, i que s'han d'inventariar, protegir i promoure segons la Convenció de la UNESCO per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial, de 17 d'octubre de 2003. A més, la Llei 1/1998, de 7 de gener, de Política Lingüística del Parlament de Catalunya estableix, a l'article 18.1, que la única forma oficial dels topònims de Catalunya és la catalana, segons la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans. Els topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp no només són contraris a la Llei 20/2022, de Memòria Democràtica, sinó que també aquest precepte de la Llei 1/1998, de Política Lingüística, i per tant la retirada de les formes imposades per la dictadura haurà de consistir en la correcció de les grafies oficials d'aquests noms segons el criteri actual de l'Institut d'Estudis Catalans per a cada un d'ells.

Per tant, els topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp s'han de retirar per una doble raó contemplada a la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de Memòria Democràtica:

a) Per a complir amb el restabliment dels drets de les víctimes mitjançant mesures de restitució, com disposa l'art. 30, ja que la toponímia és part de la cultura i llengua catalanes, reconegudes com a víctimes de la dictadura per l'art. 3.6, la repressió contra les quals reconeix l'art. 4.4 de la Llei.

b) En ser modificacions de topònims imposades per la repressió de la dictadura, es refereixen a ella, i és per causa seva que aquells topònims van patir deformacions a les seves grafies. Per tant, per l'art. 35.2 aquests topònims s'han de considerar elements contraris a la memòria democràtica.

Inclusió al Catàleg d'elements i símbols contraris a la memòria democràtica dels topònims franquistes Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp

L'article 36 de la Llei 20/2022, de 19 d'octubre, de Memòria

Democràtica, estableix que l'Administració General de l'Estat confeccionarà un Catàleg d'elements i símbols contraris a la memòria democràtica amb la relació d'elements que s'hagin de retirar o eliminar. El punt 2 del mateix article diu que es podran incloure al catàleg els elements que resultin d'estudis i treballs d'investigació, com el cas present. El punt 3 determina que les sol·licituds d'inclusió al catàleg contindran les raons "fonamentalment historiogràfiques" que justifiquin la incorporació d'elements al catàleg.

La sol·licitud d'inclusió d'aquests quatre topònims al catàleg es va realitzar el 22 de novembre de 2022, i s'hi van incloure el 13 de desembre de 2022. Queda, només, que les autoritats competents incoïn els expedients de retirada i ordenin als ajuntaments infractors la correcció dels topònims franquistes i, si no ho fan, que els apliquin les disposicions coercitives i sancions que preveu la norma per als qui es neguin a respectar-la, fins que compleixin la Llei.

Requeriment del Senat als ajuntaments perquè retiressin els topònims franquistes

El gener de 2023 el Senat va requerir als ajuntaments de [Cabacés](#), [Capmany](#), [Lladó](#) i [Rialp](#) que complissin la Llei de Memòria Democràtica, que retiressin les deturpacions franquistes dels seus topònims, i que recuperessin la seva denominació democràtica. Cap d'ells no va voler complir el requeriment, i l'Ajuntament de Lladó ni el va contestar.

La llei catalana de Memòria Democràtica

La Ponència de la llei de memòria democràtica de Catalunya, de la Comissió de Justícia del Parlament, en la seva [sessió del 17 de novembre de 2023](#) va reconèixer els topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp com a [símbols franquistes](#) i es va comprometre a ordenar-ne la retirada mitjançant l'articulat final de la llei de memòria catalana que tramita el Parlament. Podeu veure a continuació la part d'aquella sessió del

17/11/2023 dedicada a la toponímia franquista:

Cronologia

1863

L'Instituto Geográfico y Estadístico fixa les formes oficials dels topònims catalans, adaptats a l'ortografia castellana.

1913

L'Institut d'Estudis Catalans publica l'Ortografia catalana

1931

La Generalitat encarrega a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans que adapti els noms dels municipis de Catalunya a l'ortografia de l'idioma.

1933

La Generalitat oficialitza la llista de noms dels municipis catalans adaptats a l'ortografia de la llengua per l'IEC des de 1931.

1939

La dictadura franquista deforma l'ortografia de la toponímia catalana i la castellanitza. Torna a fer oficials les formes usades des de 1863 per l'Instituto Geográfico y Estadístico.

1982

El Parlament de Catalunya promulga la Llei 12/1982, de 8 d'octubre, per la que es regula el procediment per al canvi de nom dels municipis de Catalunya.

1983

La Resolució de 4 de febrer de 1983, per la que es fa pública la llista dels noms oficials dels municipis de Catalunya fa oficials provisionalment les formes Cabassers, Campmany i Rialb. Lledó d'Empordà esquiva fins i tot aquesta oficialització provisional i el seu ajuntament aconsegueix que el topònim aparegui a la llista amb la forma franquista, Lladó.

1984

L'Ajuntament de Campmany aconsegueix que el Govern reverteixi l'oficialització de la grafia correcta del seu topònim i mantingui com a vigent la deturpació

franquista Capmany.

1985

L'Ajuntament de Rialp aconsegueix que el Govern reverteixi l'oficialització de la grafia correcta del seu topònim i mantingui com a vigent la deturpació franquista Rialp.

1989

L'Ajuntament de Cabassers aconsegueix que el Govern reverteixi l'oficialització de la grafia correcta del seu topònim i mantingui com a vigent la deturpació franquista Cabacés.

1998

El Parlament promulga la Llei 1/1998, de 7 de gener, de Política Lingüística, que fa corregir tota la toponímia catalana. Els ajuntaments que mantenen topònims franquistes (i d'altres amb topònims igualment impropis) la incompleixen fins al dia d'avui.

2010

Es publica per primer cop la web cabassers.org, que difon l'[expedient](#) que van fer l'Ajuntament de Cabassers i la Generalitat per tal de mantenir el nom castellà i imposat pel franquisme del municipi, Cabacés, com a nom oficial. Inclou documents d'entre 1980 i 1989.

2021

La plataforma [Cabassers.org](#) reclama tant als ajuntaments infractors com al Govern de la Generalitat, que corregeixin la mal anomenada "toponímia oficial no normativa"; és a dir, topònims que són oficials tot i no poder-ho ser perquè no compleixen la Llei de Política Lingüística.

Octubre 2022

El Congrés promulga la [Llei 20/2022](#), de 19 d'octubre, de Memòria Democràtica, que fa retirar la simbologia franquista, i això inclou els topònims de la dictadura.

Desembre 2022

La Secretaria de Estado de Memoria Democrática inclou els topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp al catàleg d'elements i símbols contraris a la Memòria Democràtica que fa retirar la Llei 20/2022.

Gener 2023

El Senat reclama als ajuntaments de Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp que retirin els topònims franquistes i que recuperin la seva denominació democràtica: Cabassers, Campmany, Lledó d'Empordà i Rialb.

Novembre 2023

La Ponència del projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya, de la Comissió de Justícia del Parlament, a la seva [sessió del 17 de novembre de 2023](#), va reconèixer els topònims Cabacés, Capmany, Lladó i Rialp com a símbols franquistes i es va comprometre a fer-los retirar mitjançant l'articulat definitiu de la Llei de Memòria Democràtica de Catalunya.

Març 2024

El govern d'ERC de l'Ajuntament de Cabassers [vota en un ple extraordinari](#) convocat a sol·licitud de l'oposició que no vol complir la Llei de Política Lingüística, i comet un presumpte delicte de prevaricació. Des d'aquest moment el govern de l'Ajuntament de Cabassers no pot al·legar que el topònim franquista "Cabacés" no és responsabilitat seva perquè el va heretar, ja que acorda per majoria no corregir-lo, desacatant la llei.

Legislació fonamental

- [Decret toponímic de 1933](#)
- [Llei franquista d'abolició de l'autonomia catalana](#)
- [Llei 1/1998, de Política Lingüística](#)
- [Llei 20/2022, de Memòria Democràtica](#)

Requeriments del Senat

- [Cabassers](#)
- [Campmany](#)
- [Lledó d'Empordà](#)
- [Rialb](#)